

ה"ט 24526/06/20 - מירב יצחקי, אלון יצחקי נגד גדי שבתאי

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 24526-06-20 יצחקי ואח' נ' שבתאי
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט וויליאם חאמד
המבקשים:
1. מירב יצחקי
2. אלון יצחקי
נגד
המשיב:
החלטה

מבוא

1. בקשה למתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001 (להלן - "החוק").

ביום 10.6.20 ניתן צו זמני, במעמד המבקשת בלבד, האוסר על המשיב להטריד את המבקשים ואת ילדיהם, להפריע לשגרת חייהם, להסיג את גבולם או לפגוע בפרטיותם או ברכושם.

הוגשה תגובה בכתב מטעם המשיב.

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים והוגשו ראיותיהם של אלה, הוגשו סיכומים בכתב.

טיעוני המבקשים:

2. לטענת המבקשים, המשיב, שמתגורר בשכנות להם, מבצע כנגדם מעשי הטרדה מאיימת, על ידי כניסה ללא רשות לגינתם הפרטית, התקנת מצלמות המכוונות לעבר הכניסה הפרטית של ביתם, הגשת תלונות סרק רבות למשטרה והזמנת נידות משטרה בהזדמנויות רבות, בטענה כי הם מעמידים את רכבם על מדרכה האסורה לחנייה, הכנסת ראשו מעבר לגדר המפרידה בין הבתים, וכן משתתף הוא, ללא הסכמתם, בשיחות עם האורחים שלהם, ומגיש תלונות לגורמי העיריה בטענה כי הכלבה שהם החזיקו ברשותם מפריעה לשלוות חייו. המבקשים טוענים עוד כי המשיב הפר את הצו הזמני הנ"ל, בכך שמנע מפועל מטעמם להתקין חלק משלים של הגדר המפרידה בין בתיהם של הצדדים, במועד לאחר שהתקיים דיון בבקשה, והביא לפילתו של הפועל ארצה, ובגין כך אף הוגשה תלונה במשטרה.

טיעוני המשיב:

3. לטענת המשיב, המבקשים הם אלו אשר מבצעים כנגדו מעשי הטרדה מאיימת, שהתבטאו בהחניית רכבם על מדרכה מסומנת אדום לבן ובאופן המסכן את שלומם של בני משפחתו וכלל הציבור, החזקת כלבה שהפריעה לשגרת חייו, והפעלת מוסיקה רעשנית בחצר ביתם. לטענתו, בעקבות מעשים אלו הוא פנה לגורמים המוסמכים, אשר החליטו, בסופו של יום, לאסור החניית כלי רכב על המדרכה הנ"ל, ובהתאם, המדרכה הנ"ל סומנה באדום לבן, וכן הגיש הוא תלונות במשטרה ואף לשלוח למבקשים התראות בכתב בגין האמור, באמצעות בא כוחו, והתקין הוא מצלמות היקפיות בשל החשש שלו ושל בני משפחתו מפני פגיעה מצד המבקשים.

דין והכרעה:

3. מעשה של "הטרדה מאיימת" מוגדר, לפי סעיף 2 לפי לחוק, כך:

"(א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך

שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר

להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו,

בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.

(ב) מבלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם

יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

(1) בבילוש, במארב או בהתחזקות אחר תנועותיו או מעשיו,

או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת.

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו.

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר.

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו".

4. סמכותו של בית המשפט ליתן צו מהסוג המבוקש מוסדרת בהוראת סעיף 4 לחוק, המורה כי:

עמוד 2

"(א) נוכח בית המשפט כי אדם נקט הטרדה מאיימת, רשאי הוא

להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים

המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד(4), ואם נוכח כי ההטרדה

המאיימת נעשה בנסיבות שבהן יש חשש לפגיעה ממשית

בשלוות חייו של אדם אחר או להמשך פגיעה כאמור, רשאי

הוא להורות לאותו אדם בצו גם להימנע מעשות מעשה מן

המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(5) ו-(6)".

5. בית המשפט יעתר לבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת לפי החוק הנ"ל במידה והוכח בפניו כי בוצע כנגד העותר למתן הצו מעשה הטרדה מאיימת כהגדרתו לעיל, וכי עושה המעשה עלול לשוב ולבצע מעשה הטרדה מאיימת כאמור גם בעתיד. המדובר בשני יסודות מצטברים, האחד עניינו ביצוע מעשה בעבר, והשני עניינו סיכון להישנות המעשה בעתיד, כאשר תכליתו של הצו היא מניעתית, למנוע ביצוע מעשה הטרדה מאיימת על ידי עושה המעשה שבוצע, כנגד המבקש, בעתיד.

6. כן נקבע בפסיקה כי, העותר למתן צו כאמור לא נדרש להוכיח את שני היסודות הנ"ל במידה של למעלה מכל ספק סביר, אלא שמידת ההוכחה הנדרשת בהליך דן היא עפ"י מאזן ההסתברויות. בית המשפט, בבואו לברר הדבר, יבחן את מידת הפגיעה שתיגרם למשיב עקב מתן הצו, אל מול הצורך להגן על כבודו, גופו וחירותו של המבקש.

ולענייננו:

7. כאמור, המבקשים טוענים כי המשיב נוהג להגיש כנגדם תלונות רבות במשטרה ולהזעיק שוטרים לביתם, בטענה כי הם מעמידים את רכבם על מדרכה, וכן פונה רבות לגורמי הרשות המקומית בעניין הנ"ל ובהתייחס לכך כי המבקשים החזיקו ברשותם כלבה בחצרם. המשיב אישר את האמור כאן, היינו, פניותיו אל הגורמים הנ"ל בעניינים המתוארים, והסביר כי הוא עשה כן כיוון שהחניית הרכב ע"י המבקשים על המדרכה הנ"ל מסכנת את שלומם ואת שלומם של בני משפחתו ואחרים, והחזקת הכלבה בחצרם של המבקשים הפריעה לשלוות חייו, לנוכח נביחותיה של זו בכל שעות היממה.

אני דוחה את טענת המבקשים, לפיה, פניותיו הרבות של המשיב למשטרה ולגורמי הרשות המקומית כאמור, בנושאים הנ"ל, הינם בבחינת מעשה של "הטרדה מאיימת", המצדיק מתן צו לפי החוק הנ"ל. המדובר בתלונות ופניות לגורמים מוסמכים, שהינם משטרת ישראל והרשות המקומית, אשר מוסמכות, ואף מחובתן, לברר פניות

כאמור של כל אזרח, כאשר טענות המבקשים כי המדובר בתלונות סרק והמוגשות בחוסר תום לב, אמורות להתברר על ידי אותן הרשויות, ואין המדובר בעניין שראוי כי יוכרע במסגרת הליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת.

8. עוד טענו המבקשים כי המשיב ביצע מעשה של הטרדה מאיימת על ידי הפרעה לפועל מטעמם להשלים הקמת הגדר המפרידה בין חצרם לבין חצרו של המשיב, כפי שהדבר תועד בסרטון שהוצג לעיוני במהלך הדיון הנ"ל. המשיב מגיב לטענה בכך כי המדובר בעבודת בניה שלא כדיון, משלא נמצא ברשות המבקשים היתר בניה להקמת גדר כאמור, וכי אין במעשיו כאמור הטרדה מאיימת. לאחר עיון מצאתי כי גם עניין זה נכון כי יתברר במסגרת הליך שלא מהסוג שבפניי. המדובר במחלוקת שעניינה זכות שימוש במקרקעין וחוקיות ביצוע עבודת בניה, ולכן, ההליך שבפניי אינו מתאים להכרעה במחלוקות כאמור, שההליך ההולם להכרעה בהן הינו במסגרת תובענה אזרחית וכן על ידי רשויות התכנון והבנייה.

9. המשיב שלל כי הוא הטריד את המבקשים בכל דרך (**שורה 11 עמ' 15 לפרוטוקול**) והוסיף כי הוא מעולם לא פגש במבקשת, והקשר היחידי שהתקיים היה בינו לבין המבקש (**שורות 17 ו-18 עמ' 17 לפרוטוקול**). לפי הוראת סעיף 4 לחוק, "מעשה הטרדה" יכול להתבטא בדברי איום והשפלה. לא הוכח, במידה הנדרשת בדיון, כי המשיב השמיע באוזני המבקשים דברי איום או השפלה, די להפנות לעניין זה לעדותו של המבקש עצמו, אשר ציין כי המשיב:

"הוא בן אדם מטומטם לא מקלל, הוא מתוחכם... פיזית הוא לא מסוגל לתקוף..."

(שורה 10 עמ' 13 לפרוטוקול).

לא הוגשה כל ראיה מטעם המבקשים ללמד כי המשיב איים עליהם או העליב אותם בדברי קללות.

10. טענה נוספת בפי המבקשים ולפיה, המשיב ביצע מעשה הטרדה מאיימת על ידי כניסה שלא ברשות לשטח החצר הפרטית שלהם. גם טענה זו דינה לדחייה. המשיב אישר כי הוא נכנס לחצרם של המבקשים אך הסביר כי הוא עשה כן בהסכמת המבקש, וכי הוא נכנס לגינתם של המבקשים על מנת לצלם פרחים לפי בקשת המבקש עצמו (**שורות 29-31 עמוד 19 לפרוטוקול**). גרסה זו אושרה על המבקש, בעדותו של זה בבית המשפט (**שורות 22 עד 23 עמ' 13 לפרוטוקול**).

כמו כן, עדותו של המבקש, לעניין זה, היא עדות סברה ולא עדות ראיה למעשה נטען של הסגת גבול, שכן, המבקש העיד בפניי כי בשנתיים האחרונות **ייתכן** כי המשיב נכנס לגינתם שעה שהם לא היו בבית, וכי המבקש שומע רעשים בלילה (**שורות 32,33 עמ' 12 לפרוטוקול**). מכאן, המבקש לא הבחין במשיב נכנס לשטחו הפרטי, אלא שהוא **סבור** כי המשיב מסיג את גבולו.

עוד העיד המבקש כי הוא לא יודע מתי בוצעה הכניסה ללא רשות של המשיב לשטחם הפרטי של המבקשים, ומששאל אותו ב"כ המשיב האם הדבר היה לפני כשנתיים, השיב כי הוא לא זוכר (שורות 16 עד 19 עמ' 13 לפרוטוקול). אין בעדות זו כדי לקיים אחר מידת ההוכחה הנדרשת לקבוע כי המשיב ביצע מעשה כאמור.

המבקשת העידה כי מעשה ההטרדה נמשכו עד לפני כשנתיים (שורה 25 עמ' 9 לפרוטוקול). לא ברור פשר השיהוי בהגשת הבקשה בהנחה ומעשה ההטרדה המאיימת האחרון בוצע לפני כשנתיים. המבקשת הוסיפה והעידה כי המשיב נכנס לשטחה הפרטי ללא רשות גם כשהם לא היו בבית, אם כי היא לא העידה כי היא ראתה את המשיב בשטחה הפרטי, ולכן גם עדות זו היא עדות סברה שלא ניתן לראותה כראיה להוכחת ביצוע המעשה.

11. המבקשים טוענים כי המשיב ביצע מעשה של הטרדה מאיימת על ידי התקנת מצלמות בביתו המכוונות לשטחם הפרטי, דבר שפוגע בפרטיותם. המבקשים ציינו עניין זה בבקשתם בכתב (סעיף 2 לנסיבות הבקשה), וכן בסיכומיהם בכתב (סעיף 10 לסיכומים), וכן ציינה זאת המבקשת במסגרת עדותה בבית המשפט, שם תיארה כי המצלמות שהציב המשיב מכוונות לעבר כניסת ביתה (שורות 21 עד 22 עמ' 11 לפרוטוקול).

המשיב לא שלל את הטענה כי הוא התקין מצלמות על קיר ביתו, אם כי טען כי הן מכוונות לעבר הרחוב הראשי (שורות 11,12 עמ' 16 לפרוטוקול), וכי הוא עשה כן בשל חששו מפני המבקשים (סעיף 31 לתגובתו בכתב), והוסיף כי המצלמות נבדקו על ידי משטרת ישראל, בעקבות תלונה של המבקשים בגין כך, ונמצא כי אין בהן שום פגיעה בפרטיותם של אלה (סעיף 8 לסיכומיו).

12. מצאתי את גרסתם של המבקשים לעניין זה מהימנה, ולא נסתרה בראיה אחרת. עדותה של המבקשת הייתה כנה ומשכנעת, בעוד שטענתו של המשיב כי הוא התקין את המצלמות בשל חששו מהמבקשים לא הייתה משכנעת כלל. נחה דעתי כי התקנת המצלמות בשטחו הפרטי של המשיב והמכוונות לעבר שטחם הפרטי של המבקשים, לרבות לעבר הכניסה הפרטית של ביתם, פגעה עמוקות בפרטיותם של אלה, ומהווה היא אמצעי להתחקות אחריהם ולשבש את שגרת ושלווה חייהם.

משלא נטען על ידי המשיב כי הוא הסיר את המצלמות המכוונות לעבר ביתם של המבקשים, נחה דעתי כי קיים סיכון של ממש להמשך פגיעה בפרטיות של אלה, על ידי המשך תפעול אותן מצלמות, ומכאן הצורך במתן צו למניעת הטרדה מאיימת, בהתייחס לרכיב זה של הבקשה.

מצאתי ליתן צו כאמור לאחר ששוכנעתי כי הדבר לא יגרום למשיב כל נזק, לעומת הנזק הקשה אשר ייגרם למבקשים במידה ולא יינתן צו כאמור.

סוף דבר:

ניתן בזה צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, האוסר על המשיב לפגוע בפרטיותם של המבקשים על ידי התקנת מצלמות המכוונות לעבר שטחם הפרטי של אלה (ביתם או חצרם הפרטית).

הצו הוא לתקופה של 4 חודשים מהיום.

הצו הזמני שניתן בישיבת יום 10/6/20 מבוטל.

המזכירות וכן ב"כ הצדדים ימציאו החלטה זו לתחנת המשטרה בנהריה, לאלתר.

המזכירות תמציא החלטה לב"כ הצדדים, עוד היום.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תש"פ, 21 יולי 2020, בהעדר הצדדים.